

Старець

Яків Щоголів

"Дай копійчку, панотче!"

Просе старець у вікна.

Бачу, що вояк. Питаю:

— Відкіля ти, старина?

"В світі, каже, хат багато,-

Я їх маю не одну:

Де захочу, там і сяду;

Де захочу, там засну.

А як мусиш, пане, знати,

Що я їм і що я п'ю,

Так своєї страви, ні-ні,

Не зміню я на твою!

Не за тим, що я не схочу

Їсти те, що ти їси;

А що ти свого обіду

Замість мого не даси.

Так зате вже їм, де схочу

І під тинню, і в хліві,

І на килимі багатім —

В оксамитовій траві!

Не дивуйсь, що в мене висне

Генеральський епалет:

То порвалась трішки свита,

Так сорочка лізе геть!

Але я вже не боюся

Ні пожару, ні ворів:

Все, що маю я багатства,

Все на себе я надів.

Та й за те спасибі богу,

Що й подасть мені усяк,

Що я сплю під чистим небом,
Що на спині є сіряк!"

1881